

Arrest

nr. 251 139 van 17 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 juni 1973.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 mei 2019. Op 14 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 januari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw man, zoon A.G.C.F. (O.V. X), dochter en kleinzoon in San Marcos, San Salvador in El Salvador tot aan uw vertrek. Uw oudste zoon A.R. woonde eveneens bij u in tot zijn vertrek naar de Verenigde Staten (VS) op 29 januari 2018.

In januari 2018 werd uw zoon R. bedreigd door de bende MS13. Hij reed voor zijn werk met een microbus en de bende vroeg hem om als chauffeur voor de bendeleden te werken. Hij aanvaarde dit niet, maar de bende zei dat indien hij dit niet zou doen ze hem zouden vermoorden. Om jullie niet in gevaar te brengen, vertrok hij op 29 januari 2018 naar de VS waar hij nu nog steeds verblijft. Hierna was alles een tijdje rustig tot uw jongste zoon A. op 8 maart 2019 na school van de bushalte naar huis stapte. Hij werd benaderd door een bendelid dat hem zei dat hij tot de goede leeftijd was gekomen om deel uit te maken van de bendes. Ook zei hij tegen uw zoon dat aangezien zijn broer niet had willen meewerken hij dat moest doen en hij anders de gevolgen zou dragen. Uw zoon vertelde dit meteen aan u toen hij thuiskwam. Diezelfde dag vertrok u met uw man, uw zoon, dochter en kleinzoon naar uw schoonouders, die in dezelfde wijk wonen, waar u bleef tot aan uw vertrek. U besliste samen met uw man dat één van jullie met jullie zoon moest vertrekken. Gezien de vader van uw kleinzoon niet toeliet dat zijn zoon het land verliet, bleef uw man met jullie dochter en kleinzoon bij uw schoonouders waar ze nog steeds wonen.

Op 7 mei 2019 bent u, samen met uw zoon A., met het vliegtuig via Spanje naar België gereisd. U kwam aan in België op 8 mei 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 mei 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en paspoort; het paspoort van uw zoon; uw huwelijksakte; toestemming van uw echtgenoot om uw zoon mee te nemen uit het land; een badge van uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen

wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U maakt niet aannemelijk dat uw oudste zoon, A.R., gevraagd werd om chauffeur te zijn voor de bende. Zo geeft u aan dat uw oudste zoon u zo'n 10 dagen voor zijn vertrek inlichtte over de problemen die hij had, maar u weet niet exact wanneer uw oudste zoon deze bedreigingen kreeg. Gevraagd wanneer zijn problemen begonnen zijn, zegt u enkel dat hij u geen specifieke dag heeft gezegd (zie notities persoonlijk onderhoud 1916928 dd. 06.01.2020, hierna CGVS, p. 11). Evenmin kan u vertellen waar uw oudste zoon aangesproken en bedreigd werd. U weet enkel dat het 2 personen van MS13 waren, maar u kan ook niet toelichten hoe deze personen er uitzagen, noch of uw oudste zoon hen kende of niet (CGVS, p. 13). Zelfs indien uw zoon u niet meer informatie gaf over de dag van de feiten of de omstandigheden ervan is het weinig aannemelijk dat u hier zelf niet meer informatie over heeft gevraagd aan hem, gezien u de vluchtmotieven van uw jongste zoon, met wie u samen reisde, zelf verbindt aan de problemen van zijn broer (CGVS, p. 10). Bijkomend is het weinig aannemelijk dat uw oudste zoon zo lang zou wachten om aan u te vertellen dat hij problemen had met de bende. Gevraagd waarom hij u niet eerder heeft ingelicht, komt u niet verder dan te stellen dat uw zoon bang was dat de bende represailles op jullie zouden nemen (CGVS, p. 14), wat niet afdoende is om te verklaren dat hij zo lang wachtte om u in te lichten gezien hij dit uiteindelijk wel heeft gedaan. Anderzijds is het ook weinig aannemelijk dat uw zoon zijn werk als chauffeur verder bleef uitvoeren na de bedreigingen, maar hiermee stopte op de dag dat hij u hierover inlichtte (CGVS, p. 14). Dit zou dan ook betekenen dat uw zoon zijn werkzaamheden als chauffeur, die bovendien de reden waren dat de bende hem wilde rekruteren, gewoon kon verderzetten nadat hij benaderd werd door de bende. Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Indien u de problemen die uw oudste zoon ondervond aannemelijk zou maken, quod non, dan nog zouden deze problemen niet meer actueel zijn. Uw oudste zoon vertrok namelijk in januari 2018 uit El Salvador en woont tot op heden in de VS (CGVS, p. 7). Ook zijn u en de rest van uw gezin na het vertrek van uw oudste zoon steeds probleemloos op hetzelfde adres blijven wonen tot jullie in maart 2019 naar uw schoonouders verhuisden (CGVS, p. 4, 5 en 10). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de problemen die zich, volgens u, met uw oudste zoon voordeden nog steeds actueel zijn, temeer er evenmin geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die zich in 2019 zouden hebben voorgedaan.

Aangezien u niet aannemelijk maakt dat uw oudste zoon weigerde om voor de bendeleden te werken, kan dit dan ook niet als motief worden aangenomen voor de bedreiging aan het adres van uw jongste zoon. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over deze problemen eveneens aangetast. Daarenboven zijn er andere elementen in uw verklaringen over de problemen van uw jongste zoon die de geloofwaardigheid ervan verminderen.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat uw zoon, A. Gabriel, door de bende zou gevolgd zijn. Zo vertelde u in uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de bendeleden uw jongste zoon dit jaar in de gaten begonnen te houden (Vragenlijst CGVS 30.09.2019, punt 5). Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud wat u hiermee bedoelde, stelt u dat er jongeren die u niet kende voorbij kwamen in uw straat en dat zij keken naar de kinderen in de straat, waaronder uw zoon (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u dan wist dat ze hen in de gaten hielden, zegt u dat er niet veel mensen passeren in uw straat en u, gezien ze af en toe terugkwamen, afleidde dat ze hen in de gaten hielden om hen op het juiste moment te benaderen. Ook zegt u dat hij vanaf dan niet meer buiten mocht spelen (CGVS, p. 17). Er moet dan ook opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat uw zoon in de gaten werd gehouden. U kan uw vermoedens niet hard maken, noch blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon risico liep om benaderd te worden. U zegt enkel dat er mensen met petten op passeerden en hun gezichten verborgen waren (CGVS, p. 17), maar gezien zij gewoon passeerden, kan er dan ook niet van uitgegaan worden dat zij specifiek toenadering zochten tot uw zoon of hem in de gaten hielden.

Bovendien is het niet aannemelijk dat de bendeleden, indien ze uw zoon reeds sinds januari in de gaten hielden (CGVS, p. 17), er twee maanden over zouden doen om hem aan te spreken, te meer omdat uw zoon elke dag te voet naar de bushalte ging om naar school te gaan (CGVS, p. 14-15). Deze onaannemelijkheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Daarnaast verklaarde u bij uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ook, toen u sprak over het incident waarbij uw jongste zoon betrokken was, dat bendeleden hem zeiden dat hij hen moest vervoegen (Vragenlijst CGVS 30.09.2019, punt 5). Gesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat slechts één bendelid uw zoon A. Gabriel benaderde, zegt u enkel dat uw uitspraak tijdens het eerste interview over uw oudste zoon gaat (CGVS, p. 18). Uit uw eerste interview blijkt nochtans duidelijk dat u wel degelijk over het incident spreekt waarbij uw jongste zoon betrokken was (Vragenlijst CGVS 30.09.2019, punt 5). Deze tegenstrijdigheid, die u niet uitklaart, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over uw gedragingen, na het incident met uw jongste zoon, niet geloofwaardig. U verklaart dat u diezelfde dag nog met uw gezin naar uw schoonouders vertrok waar jullie gebleven zijn tot aan jullie vertrek (CGVS, p. 10). Bij uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zegt u echter dat u vertrok uit El Salvador vanaf uw eigen adres en dus niet van op het adres van uw schoonouders (Verklaring DVZ, punt 10). Ook zegt u, gevraagd of u en uw jongste zoon ook bij uw schoonouders zijn verbleven, dat u daar slechts enkele dagen bent geweest voor jullie vertrek naar België (CGVS, p. 5). Later verklaart u echter dat jullie na het incident met uw jongste zoon op 8 maart meteen naar uw schoonouders vertrokken zijn en tot aan jullie vertrek niet meer zijn teruggekeerd (CGVS, p. 15), waaruit blijkt dat u en uw zoon nog zo'n twee maanden bij uw schoonouders verbleven. Uw verklaringen over uw vertrek naar uw schoonouders, alsook uw verblijf daar, komen dan ook niet overeen. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over verhuis, en bijgevolg eveneens aan de problemen die aan de oorzaak zouden hebben gelegen van deze verhuis.

Bijkomend doet ook het feit dat u in dezelfde wijk bent blijven wonen vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Hoewel u verhuisd bent naar uw schoonouders na het incident, was dit op 2 km van uw huis en nog steeds in dezelfde wijk waar volgens u ook dezelfde bende actief is (CGVS, p. 16). Het is dan ook niet geloofwaardig dat, indien u een reëel risico zou lopen in uw wijk, deze wijk dan niet zou verlaten.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde bedreiging van uw jongste zoon door het bendelid is eveneens niet ernstig genoeg om er een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Hoewel uw zoon werd bedreigd, werd hij eerst en vooral maar één keer benaderd door het bendelid en werd hij op geen enkel ander moment benaderd (CGVS, p. 15 en 16). U zegt ook dat uw zoon de man slechts snel had gezien (CGVS, p. 10), waaruit blijkt dat het incident zeer vluchtig plaatsvond. Uw zoon heeft deze man hierna niet meer gezien en noch uw zoon noch u weet wie deze man is (CGVS, p. 15). Gezien dit de eerste en enige keer was dat hij werd benaderd en hij hierna niets meer heeft meegemaakt, kan het incident niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd worden. U zegt wel dat jullie opgesloten leefden, maar u en uw man gingen nog steeds naar jullie werk nadat jullie verhuisd waren (CGVS, p. 16). Hoewel u aanhaalt dat u ook voor u en uw gezin vreesde omwille van de bedreiging van uw zoon (CGVS, p. 16) blijkt uit uw verklaringen dat jullie wel degelijk nog altijd naar het werk gingen en geen problemen meer ondervonden. Daarnaast woont uw man tot op heden nog steeds met uw dochter en uw kleinkind bij uw schoonouders in dezelfde wijk als waar het incident met uw zoon zich voordeed. U stelt ook dat er hen tot vandaag niets is overkomen (CGVS, p. 20).

Omwille van al bovenstaande redenen hebt u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk gemaakt.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Zo tonen uw paspoort, het paspoort van uw zoon en uw identiteitskaart enkel uw identiteit en die van uw zoon aan, die hier niet betwist worden. Ook de toestemming van uw echtgenoot om uw zoon mee te nemen wijzigt niets aan de genomen beslissing. De huwelijksakte toont enkel aan dat u getrouwd bent met de vader van uw zoon, wat hier niet ter discussie staat. Ook het werk dat u deed in El Salvador wordt niet betwist en de kopie van de badge van uw werk kan dan ook niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants202001_09.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun

land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador situation securitaire 20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador%20situation%20securitaire%2020190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partij stelt dat zij in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ernstige bedreigingen heeft ondergaan in de context van de erg onveilige situatie in haar land van herkomst wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Zij stelt dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het feit dat de bende MS13 haar zoon probeerde te rekruteren.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat zij het niet eens is met de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de drijfveer van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador niet politiek gemotiveerd zou zijn. Zij betoogt dat het duidelijk is dat de bedoelingen van de georganiseerde misdaadgroepen veel verder reiken dan louter economische doelstellingen, dat het gaat om het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid, dat dergelijke praktijken duidelijk politiek gemotiveerd zijn en het ontkennen hiervan berust op ofwel kwade wil ofwel een te enge notie van het begrip "politiek", en dat de stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geenszins steun vindt in de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador van 15 juli 2019. De verzoekende partij citeert vervolgens uit voormelde COI Focus en voert aan dat hieruit blijkt dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch gemotiveerd zijn maar ook politiek, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

De verzoekende partij betoogt verder dat de stelling dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, tevens wordt bijgetreden door UNHCR. Zij citeert uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016 en voert aan dat er in haar hoofde sprake is van het risicoprofiel van een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Zij citeert uit voornoemde *Guidelines* van UNHCR en betoogt dat volgens UNHCR naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. De verzoekende partij meent dat de interpretatie van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat een band met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 omwille van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, strijdig is met de interpretatie van UNHCR. Zij citeert uit de *"UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs"* van 31 maart 2010 en betoogt dat mensen die weigeren om zichzelf of hun familieleden te laten rekruteren of het geëiste afpersingsgeld te betalen door UNHCR worden beschouwd als zijnde in nood van internationale bescherming. Onder verwijzing naar de voormelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van maart 2016 en de voormelde COI Focus van 15 juli 2019 wijst de verzoekende partij erop dat jongeren een bijzonder doelwit zijn van de bendes indien zij weigeren om zich te laten rekruteren. De verzoekende partij citeert verder uit de *"UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs"* van 31 maart 2010 en betoogt dat hieruit blijkt dat voor een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Zij stelt dat UNHCR een ruime definitie van het begrip "sociale groep" hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken en deze van de sociale perceptie.

Tevens stelt de verzoekende partij dat de Belgische en Europese wetgever een ruime interpretatie van het begrip "sociale groep" hanteren bij aanname van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat

de omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Zij citeert uit de parlementaire voorbereiding van voornoemd artikel 48/3, § 4, d) en citeert tevens dit artikel zelf. Zij betoogt dat de woorden “onder meer” in het artikel duiden op een niet-limitatieve opsomming, dat het woord “en” op het einde van het eerste streepje kan worden geïnterpreteerd als een aanwijzing dat beide benaderingen cumulatief aanwezig dienen te zijn doch dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat dit niet het geval is, en dat de interpretatie van het artikel door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing kennelijk verkeerd is.

De verzoekende partij besluit in haar verzoekschrift inzake het voorgaande als volgt:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes, of die vermoedt worden van behoren tot de tegenovergestelde bende worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep, of om met deze groep samen te werken, of gewoon om op hun eisen in te gaan, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De problemen van verzoeker vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie en het gebrek aan bescherming van de overheden in El Salvador. Zij citeert uit verschillende bronnen, namelijk de COI Focus “El Salvador. Situation sécuritaire” van 15 juli 2019, het “World Report 2019, El Salvador” van Human Rights Watch, een artikel van National Geographic van maart 2019, een artikel in The Washington Post van 3 maart 2019, de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 en de COI Focus “El Salvador. Retour au pays des ressortissants” van 12 juli 2019. Zij betoogt dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau heeft bereikt, dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste landen ter wereld staat, dat de verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, afpersen en verkrachten, dat vele politieleden vluchten uit angst en dat politiemensen als veiligheidsmaatregel zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof mogen, dat de bende MS13 alleen al tot 31,2 miljoen dollar per jaar afperst van 70% van de bedrijven op hun grondgebied en dat de Salvadoranen naar schatting elk jaar 400 miljoen dollar per jaar betalen aan afpersingsgeld aan de bendes en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, dat zij door angst geen klacht heeft ingediend tegen de bendeleden die hen hebben aangevallen, dat ook jongeren door de bendes worden gevisieerd, dat ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren worden gevisieerd door de bendes, in het bijzonder zij die voor hun vertrek

problemen hadden met bendes, dat zij bijgevolg zelf een bijzonder kwetsbaar profiel hebben wanneer zij na hun verblijf in het buitenland terugkeren naar El Salvador, dat slachtoffers van geweld van bendeleden in Spanje sedert 2017 automatisch worden erkend als vluchtelingen omdat wordt erkend dat de Salvadoraanse autoriteiten wegens de situatie van wijdverspreid geweld niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen de vervolging door de bendes, dat er in El Salvador sprake is van het systematisch gebruik van buitensporig geweld en buitensporige executies door de veiligheidstroepen, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid van effectieve en niet-tijdelijke bescherming door de overheden omwille van de inefficiëntie en corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

De verzoekende partij stelt dat zij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar politieke overtuigingen in brede zin. Zij vraagt de Raad om het geheel van haar verklaringen te herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie. Zij meent dat er omwille van bovengenoemde redenen voldoende elementen zijn opdat haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador aannemelijk kan worden geacht, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Zij voert tevens aan dat rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal het vermoeden voortvloeiend uit dit artikel niet op draagkrachtige wijze tegensprekt. Zij citeert uit een arrest van de Raad en voert aan:

“Verzoekster menen, op basis van hun verklaringen, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Hun verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging hebben in hun land van herkomst.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

In ondergeschikte orde meent de verzoekende partij dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en betoogt: *“Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.”* De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de situatie in El Salvador zeer precair is en dat het geweld er wijdverspreid is, doch zij meent dat de commissaris-generaal een subjectieve lezing maakt van de beschikbare bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij wijst er tevens op dat, indien zij uit het buitenland zou terugkeren, zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en door de criminele bende zou worden gevisieerd. Zij meent dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Zij betoogt dat zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen behoort.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij meent *“dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn”* en dat *“de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft”*.

Wat betreft de rekruteringspoging ten aanzien van haar oudste zoon, wijst de verzoekende partij erop dat zij heeft verklaard dat haar zoon haar niet alles in detail vertelde omdat hij haar niet in deze problemen wou betrekken. Zij stelt dat hij na de rekruteringspoging het land is uit gevlucht en dat zij tot de rekruteringspoging van haar jongste zoon geen problemen had met de bende MS13. Zij wijst erop

dat jongeren en tieners een bijzonder doelwit zijn voor de bendes en dat de bendeleden haar oudste zoon wilden rekruteren als chauffeur omdat hij een minibus bezat. Zij stelt dat dit vaak voorkomt in El Salvador en dat het niet nodig was om aan haar zoon details te vragen over diens ontmoeting met de bendeleden. Zij voegt toe dat het voor hem een moeilijk onderwerp was omdat hij werd getraumatiseerd. Tevens voert de verzoekende partij dienaangaande als volgt aan in haar verzoekschrift:

“We merken bovendien op dat de PO, nadat hij/haar de vraag over de ontmoeting tussen de zoon Antonio en de bende leden gesteld heeft, gewoon verder ging met andere onderwerpen (zie gehoor van PO. p 13), zonder meer vragen over dit thema te stellen. Indien de PO mende dat hij/zij onvoldoende antwoorden gekregen had, had hij meer vragen aan verzoekster stellen moeten. De PO had haar volgens ons meer vragen stellen moeten om een objectieve mening te kunnen vormen over dit deel van de asielrelaas van verzoekster.

We betreuren dat de PO niet de aandacht van verzoekster vestigde op de noodzaak om zo nauwkeurig mogelijk te zijn. nog probeert heeft om meer informatie te verkrijgen van verzoekster. De PO beperkte zich om na een anderen ontwerp over te gaan zonder verzoekster te informeren over het belang van de precisie van haar antwoorden, terwijl de beslissing haar onvoldoend details over dit thema verwijt. Dit is een schending van de minutie plicht van de CGVS.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat haar oudste zoon wachtte met het inlichten van zijn familie over de rekruteringspoging en bleef verder werken nadat hij door de bendeleden was benaderd, wijst de verzoekende partij erop dat hij bang was en haar er niet bij wou betrekken en dat hij bezig was zijn vertrek naar de Verenigde Staten te regelen. Zij stelt dat haar zoon alleen nog lang genoeg werkte om voldoende geld te verzamelen. Verder benadrukt de verzoekende partij dat de weigering van haar oudste zoon om de bende te vervoegen, ertoe heeft bijgedragen dat haar jongste zoon, die volgens de bende intussen de leeftijd had om te worden gerekruteerd, door de bende werd gevisieerd, zodat de aangehaalde problemen van haar oudste zoon volgens haar nog steeds actueel zijn en een invloed hebben op haar vluchtrelaas. Zij acht de grieven van de commissaris-generaal subjectief en stelt dat deze moeten worden verworpen.

Wat betreft de rekruteringspoging ten aanzien van haar jongste zoon, stelt de verzoekende partij dat het bijzonder moeilijk is om te bewijzen dat iemand in het oog wordt gehouden. Zij wijst erop dat zij heeft uitgelegd dat bendeleden, die herkenbaar zijn aan hun petten en hun manier van kleden, vaak in haar straat passeerden en er jongeren aankeken terwijl er normaal gezien zeer weinig mensen passeren in haar straat. Aangezien het rekruteren van jongeren door bendes een wijdverspreid fenomeen is in El Salvador en dit vaak op straat voorkomt, waren haar vermoedens gegrond, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat de commissaris-generaal te streng is in zijn grief en dat deze grief moet worden verworpen. De verzoekende partij acht de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden twee maanden zouden wachten alvorens haar jongste zoon te benaderen, volledig subjectief. Volgens haar geeft de commissaris-generaal geen redenen waarom dit niet aannemelijk zou zijn. Zij wijst erop dat er verschillende mogelijkheden zijn waarom de bendeleden haar jongste zoon niet meteen hebben aangesproken, zoals andere prioriteiten of andere rekruten. Zij wijst er tevens op dat zij niet met de bende werkt, zodat zij niet kan weten waarom zij tot maart wachtte alvorens haar zoon aan te spreken. Verder volhardt de verzoekende partij in haar verklaring dat zij het tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken over haar oudste zoon had toen zij sprak over meerdere bendeleden die haar zoon benaderden. Wat betreft haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift als volgt:

“Dit argument van verwerende partij om te wijzen op tegenstrijdigheden of weglatingen tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen, wordt vaak herhaald. Als dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het ons absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de DVZ plaatsvinden en om te zorgen voor een zekere flexibiliteit van de kant van de verwerende partij en van uw Raad. Inderdaad, de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk, vertoeft (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz), en verzoekers woorden onderdruk gezet om gen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd). Bovendien hebben verzoekers vaak nog geen een advocaat geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest.

In dit verband meiden veel verzoekers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (bijv. aanduidingen om te profiteren

van rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door een advocaat tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de wijze waarop de onderhoud verlopen is te controleren. Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleenen aan het ene of het andere omissie of verschil.

In het onderhavige geval heeft verzoekster verklaart dat de agent van de DVZ haar gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten. Er werd dus druk op haar uitgeoefend. In deze omstandigheden is het, gezien de ongunstige omstandigheden waarin verzoekster op zijn onderhoud bij de DVZ werd geplaatst, mogelijk dat zij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist over welke rekruteringspoging het ging (van haar jongste of haar oudste zoon)."

De verzoekende partij acht deze grief irrelevant en meent dat ze moet worden verworpen. Zij stelt dat dezelfde redenering geldt waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij met haar zoon maar enkele dagen bij haar schoonouders heeft verbleven terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij daar de twee laatste maanden voor haar vertrek heeft verbleven. Zij bevestigt dat zij met haar zoon de twee laatste maanden voor haar vertrek bij haar schoonouders heeft verbleven en meent dat zij zich omwille van de stress heeft vergist of dat haar verklaringen fout werden geïnterpreteerd. De verzoekende partij benadrukt verder dat zij geen andere keuze had dan naar het huis van haar schoonouders te verhuizen, dat zij daar steeds binnenbleven en dat zij na een maand opnieuw buiten kwam om te werken maar enkel heen en terug naar haar werk reisde. De verzoekende partij betwist de stelling in de bestreden beslissing dat de rekruteringspoging van haar jongste zoon niet zwaarwichtig genoeg is om voor internationale bescherming in aanmerking te komen. Zij verwijst naar de hoger aangehaalde bronnen en benadrukt dat het weigeren om op de eisen van de bendes in te gaan in El Salvador met de dood wordt bestraft. Zij betoogt tevens dat haar jongste zoon slechts eenmaal werd benaderd omdat zij dezelfde maatregelen heeft genomen zodat dit niet opnieuw zou gebeuren. Zij stelt dat zij na dit incident geen twee maanden heeft gewerkt, maar eerst een maand vakantie nam en pas daarna opnieuw aan het werk ging, waarbij zij heel voorzichtig was en haar routes veranderde. Zij betoogt dat zij en haar echtgenoot moesten verder werken om het geld te kunnen bijeenkrijgen om de reis van haar en haar zoon te kunnen betalen.

De verzoekende partij citeert vervolgens uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 en voert aan dat het voor slachtoffers geen optie is om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen.

De verzoekende partij besluit in haar verzoekschrift als volgt:

"Verzoekster ment dat het ten gevolge onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat haar asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy" in National Geographic van maart 2019 (stuk 3),

- het rapport “*World Report 2019, El Salvador*” van Human Rights Watch van 2019 (stuk 4),
- het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 september 2019 (stuk 5), en
- een uittreksel uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 (stuk 6).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020,
- de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020, en
- de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden

bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het

verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zowel haar oudste als haar jongste zoon door de bende MS13 dreigen te worden gerekruteerd. Haar oudste zoon werd benaderd omdat hij als buschauffeur van een minibus was tewerkgesteld, waarna hij naar de Verenigde Staten vluchtte. Haar jongste zoon werd vervolgens benaderd omdat hij de vereiste leeftijd had om de bende te vervoegen en omdat haar oudste zoon niet op de eisen van de bende was ingegaan.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar identiteitskaart en paspoort, het paspoort van haar zoon, haar huwelijksakte, de toestemming van haar echtgenoot om haar zoon naar het buitenland mee te nemen en een badge van haar werk (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Geen van deze documenten vertoont echter een *nexus* met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Haar paspoort en identiteitskaart, het paspoort van haar zoon en haar huwelijksakte staven louter haar identiteit, nationaliteit en huwelijkse staat en de identiteit en nationaliteit van haar zoon. De toestemming van haar echtgenoot om haar zoon naar het buitenland mee te nemen staat louter diens toestemming. De badge van haar werk staat enkel haar tewerkstelling in El Salvador. Deze elementen worden heden niet betwist, doch staven geen van alle het door de verzoekende partij aangehaalde vluchtrelaas. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat op zich niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging en het aangevoerde risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en kan hiertoe niet volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR *Guidelines*). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex)politieagenten en (ex)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

7.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij er niet in slaagt om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. Om volgende redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen.

7.4. Wat betreft de rekruteringspoging van de bende MS13 ten aanzien van haar oudste zoon, dient vastgesteld dat de kennis van de verzoekende partij hierover dermate beperkt is dat er aan deze rekruteringspoging geen geloof kan worden gehecht. Zo weet de verzoekende partij niet wanneer haar oudste zoon juist werd bedreigd, waar hij zou zijn aangesproken, wie de personen waren die hem bedreigden en of haar zoon hen al dan niet kent (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 13).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij heden meent internationale bescherming te behoeven onder meer naar aanleiding van de rekruteringspoging die door de bende MS13 ten aanzien van haar oudste zoon zou zijn ondernomen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich hieromtrent terdege tracht te informeren. Dat haar oudste zoon haar niet bij zijn problemen wenste te betrekken, zoals de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift benadrukt, vormt geenszins een afdoende verschoning voor haar gebrekkige kennis. Uiteindelijk heeft haar oudste zoon zijn familie wel degelijk ingelicht over de problemen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij hierover zoveel mogelijk informatie zou trachten te vergaren, temeer in het licht van haar verzoek om internationale bescherming. Dat jongeren en buschauffeurs in El Salvador blijkens de beschikbare informatie een doelwit vormen voor de bendes, kan haar gebrekkige kennis evenmin verschonen. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij een niet meer dan gemiddelde interesse aan de dag zou leggen voor de persoonlijke bedreigingen die haar eigen zoon zou hebben ondergaan louter omdat dergelijke bedreigingen in El Salvador wijdverspreid zijn.

Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat haar oudste zoon getraumatiseerd is, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een loutere bewering. Blijkens haar verklaringen weerhield dit beweerde trauma hem er alleszins niet van zijn familie in te lichten over hetgeen hem zou zijn overkomen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat het voor de verzoekende partij onmogelijk was om bijkomende, gedetailleerde informatie te vergaren over de beweerde bedreigingen die haar oudste zoon zou hebben ondergaan. De gebrekkige kennis van de verzoekende partij hierover, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat er tijdens haar persoonlijk onderhoud geen verdere vragen werden gesteld over haar kennis inzake de rekruteringspoging ten aanzien van haar oudste zoon en dat er haar niet werd verduidelijkt dat haar antwoorden zo nauwkeurig mogelijk moeten zijn, dient erop gewezen dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor haar verklaringen en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen", alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Het voorgaande klemmt des te meer daar haar oudste zoon zijn werkzaamheden als buschauffeur na de bedreigingen gewoon verderzette en de rest van de familie nadien probleemloos op hetzelfde adres bleef wonen tot aan de beweerde verhuis naar de schoonouders van de verzoekende partij. Dat haar oudste zoon moest verder werken teneinde voldoende geld te verzamelen om naar de Verenigde Staten te kunnen vertrekken, vormt hiervoor geen afdoende verschoning. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat haar oudste zoon niet enkel zijn tewerkstelling als buschauffeur had om financiële middelen te verzamelen teneinde zijn land van herkomst te kunnen ontvluchten. Dat haar oudste zoon, ondanks de bedreigingen die hij als buschauffeur reeds van de bende MS13 zou hebben ontvangen, nadien opnieuw aan de slag gaat als buschauffeur louter omdat hij financiële middelen diende te verzamelen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze voorgehouden vervolgingsfeiten. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten in verband met haar jongste zoon (zie *infra*), noopt de vaststelling dat de verzoekende partij en haar gezin na het vertrek van haar oudste zoon probleemloos op hetzelfde adres konden blijven wonen tot het besluit dat, in zoverre aan de problemen van haar oudste zoon enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, deze problemen heden niet langer actueel zijn.

7.5. Wat betreft de rekruteringspoging door de bende MS13 ten aanzien van haar jongste zoon, dient er vooreerst op gewezen dat de verzoekende partij zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift deze problemen verbindt met de rekruteringspoging die door de bende MS13 ten aanzien van haar oudste zoon zou zijn ondernomen. Aangezien uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen

geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging ten aanzien van haar oudste zoon (zie *supra*), kan evenmin geloof worden gehecht aan de hieraan gelinkte rekruteringspoging ten aanzien van haar jongste zoon.

Tevens dient erop gewezen dat de verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat haar jongste voorafgaand aan de rekruteringspoging door bendeleden in de gaten zou zijn gehouden. De verzoekende partij verklaart dat er jongeren met petten die zij niet kende in haar straat voorbijkwamen terwijl er anders nooit veel volk in haar straat passeert (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Het loutere feit dat er op een bepaald moment meer jongeren met petten dan gewoonlijk door de straat komen, volstaat op zich echter niet om vast te stellen dat deze jongeren de jongste zoon van de verzoekende partij in de gaten zouden houden. De verzoekende partij komt hier niet verder dan het opwerpen van hypothetische vermoedens. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij verklaart dat deze jongeren haar zoon reeds twee maanden in de gaten hielden alvorens hem aan te spreken. Nochtans ging haar jongste zoon ieder dag naar de bushalte om naar school te gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15), zodat niet kan worden ingezien waarom de bendeleden nog twee maanden zouden wachten alvorens hem aan te spreken. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat de bende de jongste zoon van de verzoekende partij zouden trachten te rekruteren wanneer zij daartoe de kans krijgen, temeer daar de verzoekende partij diens rekrutering linkt aan de rekruteringspoging die ten aanzien van haar oudste zoon zou zijn ondernomen (zie *supra*). Dat de bendeleden nog twee maanden wachtten, relativeert alleszins de ernst van de voorgehouden bedreigingen.

De geloofwaardigheid van de rekruteringspoging ten aanzien van haar jongste zoon wordt bovendien verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaart de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar jongste zoon door bendeleden werd aangesproken (administratief dossier, stuk 5, "vragenlijst", verklaring 3.5: "*De bendeleden hadden tegen mijn zoon gezegd dat hij hen ofwel moest vervoegen of dat hij zou sterven.*"), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat haar jongste zoon door één bendelid werd aangesproken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat de verzoekende partij het had over haar jongste zoon en niet, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift beweert, over haar oudste zoon. Bovendien verklaarde de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij tot aan haar vertrek op haar eigen adres woonde (administratief dossier, stuk 5, "verklaring DVZ", verklaring 10), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij na de rekruteringspoging van haar jongste zoon bij haar schoonouders introk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dit klemmt des te meer daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk stelt dat zij slechts enkele dagen voor haar vertrek bij haar schoonouders woonde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), terwijl zij later stelt dat zij meteen na het incident op 8 maart 2019 naar haar schoonouders verhuisde tot aan haar vertrek op 7 mei 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan het bevestigen van één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. De verklaringen van de verzoekende partij dienaangaande zijn duidelijk zodat er geen sprake kan zijn van een foutieve interpretatie. Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van de verzoekende partij te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Verder dient erop gewezen dat de verzoekende partij en haar gezin slechts twee kilometer verderop in dezelfde wijk gingen wonen en dat de verzoekende partij en haar echtgenoot nadien nog gingen werken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Zij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij geen andere keuze had dan zich in het huis van haar schoonouders te vestigen, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt. Indien de verzoekende partij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de rekruteringspoging ten aanzien van haar jongste zoon, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij niet slechts twee kilometer verderop gaat wonen in dezelfde wijk als waar de bende actief is om aan

de bedreigingen van deze bende te ontkomen, laat staan dat zij en haar echtgenoot nadien gewoon weer gaan werken.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat *“de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk”*, dat *“verzoekers worden onderdruk gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd)”*, dat *“verzoekers vaak nog geen een advocaat [hebben] geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren”*, dat *“Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest”*, dat *“veel verzoekers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies [melden] met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst”*, en dat velen documenten ondertekenen zonder ze zelfs maar te lezen (bv. aanduidingen om te profiteren van rechtsbijstand). De verzoekende partij stelt; *“Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleen aan het ene of het andere omissie of verschil.”* De verzoekende partij betoogt dat *“de agent van de DVZ haar gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten”*, dat er druk op haar werd uitgeoefend en dat het in deze omstandigheden, *“gezien de ongunstige omstandigheden waarin verzoekster op zijn onderhoud bij de DVZ werd geplaatst”*, mogelijk is dat zij zich, *“gezien de staat van stress waarin hij zich bevond”*, redelijkerwijze kan hebben vergist of het ging over de rekruteringspoging van haar oudste of van haar jongste zoon.

De Raad wijst erop dat geen enkele rechtsregel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties ertoe verplicht om voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken voor iedere verzoeker om internationale bescherming een advocaat te voorzien. Het staat de verzoekende partij vrij om haar eigen verdediging te voorzien en niets weerhield haar ervan om zich tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken te laten bijstaan door een advocaat. Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij met betrekking tot haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt:

“Hoe verliep uw gehoor op de DVZ ? Goed.

Heeft u opmerkingen bij uw gehoor op de DVZ ? Ja, die persoon was heel erg vriendelijk, heel respectvol, het was zeer goed.

Verstond u de tolk goed op de DVZ ? Ze sprak Spaans, ja.

Heeft u er alle essentiële elementen weergegeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indient ? Ja.” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk werd gezet, dat zij er onder moeilijke en/of stresserende omstandigheden de essentiële elementen van haar vluchtrelaas diende uiteen te zetten of dat zij anderszins niet in staat was om deze essentiële elementen op een coherente en doorleefde wijze te duiden. Ook wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte de verzoekende partij geen enkele melding van voornoemde druk of omstandigheden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging door de bende MS13 ten aanzien van de jongste zoon van de verzoekende partij, *quod non*, deze rekruteringspoging niet zwaarwichtig genoeg is om te besluiten dat de verzoekende partij heden nood heeft aan internationale bescherming:

“Wat er ook van zij, de door u aangehaalde bedreiging van uw jongste zoon door het bendelid is eveneens niet ernstig genoeg om er een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Hoewel uw zoon werd bedreigd, werd hij eerst en vooral maar één keer benaderd door het bendelid en werd hij op geen enkel ander moment benaderd (CGVS, p. 15 en 16). U zegt ook dat uw zoon de man slechts snel had gezien (CGVS, p. 10), waaruit blijkt dat het incident zeer vluchtig plaatsvond. Uw zoon heeft deze man hierna niet meer gezien en noch uw zoon noch u weet wie deze man is (CGVS, p. 15). Gezien dit de eerste en enige keer was dat hij werd benaderd en hij hierna niets meer heeft meegemaakt, kan het incident niet als zwaarwichtig genoeg

beschouwd worden. U zegt wel dat jullie opgesloten leefden, maar u en uw man gingen nog steeds naar jullie werk nadat jullie verhuisd waren (CGVS, p. 16). Hoewel u aanhaalt dat u ook voor u en uw gezin vreesde omwille van de bedreiging van uw zoon (CGVS, p. 16) blijkt uit uw verklaringen dat jullie wel degelijk nog altijd naar het werk gingen en geen problemen meer ondervonden. Daarnaast woont uw man tot op heden nog steeds met uw dochter en uw kleinkind bij uw schoonouders in dezelfde wijk als waar het incident met uw zoon zich voordeed. U stelt ook dat er hen tot vandaag niets is overkomen (CGVS, p. 20)."

Waar de verzoekende partij dienaangaande verwijst naar de bij en in haar verzoekschrift opgenomen algemene informatie waaruit blijkt dat het weigeren om op de eisen van een bende in te gaan in El Salvador levensbedreigend kan zijn, wijst de Raad erop dat het eenmalig aanspreken van de jongste zoon van de verzoekende partij door een bendelid van MS13 op zich bezwaarlijk als een ernstige poging tot rekrutering kan worden beschouwd, temeer daar haar echtgenoot, dochter en kleinkind heden nog steeds probleemloos bij haar schoonouders in dezelfde wijk wonen. Dat de verzoekende partij en haar echtgenoot enkel op voorzichtige wijze gingen werken doch geen andere keuze hadden omdat zij geld moesten hebben om de reis van de verzoekende partij en haar zoon te kunnen bekostigen, vormt geenszins een afdoende verschooning. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er voor de verzoekende partij en haar zoon ook andere binnenlandse of buitenlandse alternatieven bestonden om aan de beweerde bedreigingen vanwege MS13 te ontkomen dan een verre en dure reis naar België. Dat de verzoekende partij en haar echtgenoot bleven werken, relativeert dan ook wel degelijk de ernst van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Dat de verzoekende partij eerst een maand verlof nam, doet hieraan geen afbreuk.

7.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Het geheel aan documenten en verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben, aannemelijk te maken.

7.7. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij omwille van haar profiel, namelijk een persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoort, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door haar aangevoerde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door de verzoekende partij naar haar profiel volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe de verzoekende partij in gebreke blijft daar zij niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zou hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016 waarnaar beide partijen verwijzen: *"Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information."* (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

7.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders

die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partij in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

7.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont de verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

7.11. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

7.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

8.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

8.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpliceerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerd geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker om internationale bescherming is om een gegronde

vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.4. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

9. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

10. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. X). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

13. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS